

skønnes at indebære en samlet merudgift i størrelsesordenen 0,2–0,3 mio. kr. årligt. Merudgiften vil blive afholdt over Justitsministeriets lovreserve på finansloven.

Lovforslaget skønnes ikke i øvrigt at medføre økonomiske eller administrative konsekvenser af betydning for det offentlige.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser
Til § 1

Til nr. 1 (§ 2, stk. 2, 2. pkt.)

Ændringen er en konsekvens af den ændring af myndighedslovens kapitel 2 og 3, som blev gennemført ved lov nr. 230 af 6. juni 1985.

Efter den gældende bestemmelse i ægteskabslovens § 2, stk. 2, 2. pkt., kan værger meddele samtykke til, at en mindreårig indgår ægteskab, hvis forældremyndighedens indehavere er døde, eller hvis de i øvrigt er forhindret i at give samtykke på grund af sygdom, fravær eller lignende forhold.

Efter myndighedsloven er det imidlertid forudsat, at værger ikke skal træffe afgørelse om barnets personlige forhold, jf. lovens § 21, hvorefter statsamtet, såfremt indehaveren eller begge indehavere af forældremyndigheden er forhindret i at træffe afgørelse om barnets personlige forhold, kan afgøre, hvem forældremyndigheden skal tilkomme, så længe forhindringen varer.

Bestemmelsen i ægteskabslovens § 2, stk. 2, 2. pkt., er således ikke længere i overensstemmelse med myndighedslovens regler, og den foreslås derfor ophævet.

Til nr. 2 (§ 5)

Den gældende § 5, hvorefter den, som er sindssyg eller åndssvag skal have tilladelse til at indgå ægteskab, foreslås ophævet. Forslaget svarer til flertalssindstillingen i et udvalg nedsat under Justitsministeriet i 1968. Der henvises til betænkning nr. 658/72, side 22-26. Ægteskabsudvalget af 1969 har senere tilsluttet sig forslaget. Der henvises til betænkning nr. 691/73, side 12-13 og de almindelige bemærkninger, punkt 9.

Til nr. 3 (§ 29 – § 35)

Til § 29

Bestemmelsen i § 29 indeholder reglen om adgang til separation.

Den svarer til betækningsudkastets § 29, jf. betænkningen, side 35–38 og side 64–66.

Efter forslaget indføres der adgang for en ægtefælle, som ikke mener at kunne fortsætte samlivet, til at kræve separation.

Som anført i de almindelige bemærkninger, punkt 10.1., er der i alt væsentligt alene tale om en kodifikation af allerede eksisterende praksis.

Forslaget indebærer en *ensidig ret* til separation, uanset hvordan den anden ægtefælle stiller sig hertil. Det er ikke nødvendigt at angive eller godtgøre nogen grund til ønsket om separation, og myndighederne skal ikke foretage en undersøgelse heraf. Det er en selvfølge, at en ægtefælle, der efter forslagens §§ 31–35 har krav på skilsmisse, f.eks. på grund af den andens utroskab, i stedet kan anmode om separation. Bestemmelsen i den gældende § 30, stk. 2, er derfor ikke gentaget.

Det kræves som hidtil, at det er ægtefællens hensigt at følge separationen op med en *faktisk samlivsophævelse*. Får myndighederne under sagens behandling indtryk af, at ægtefællerne agter at blive boende sammen i den fælles bolig ud over en rimelig overgangsperiode, skal separationen nægtes. Det gælder, selv om det er parternes mening at indrette sig således, at hver skal have sine egne værelser. Der henvises til betænkningen side 22–25, samt bemærkningerne til § 30.

Separationen kan som hidtil meddeles både ved dom og ved *bevilling*. Uanset at en ægtefælle efter forslaget ikke længere har mulighed for at hindre, at den anden ægtefælles ønske om separation imødekommes, kan bevilling kun meddeles, hvis ægtefællerne er enige om at ønske separation ved bevilling og om vilkårene herfor, jf. ægteskabslovens § 42. Forslaget indeholder således ingen ændringer i betingelserne for at kunne meddele separation ved *bevilling*. Er disse ikke til stede, må separationen gennemføres ved *dom*. Under sagen kan retten afvise forsøg fra sagsøgte på at afgive forklaring om eller på anden måde føre bevis for sagsøgers adfærd og forholdene under ægteskabet som værende uden betydning for, om der skal afsiges dom til separation.

Forslaget indeholder ingen nye regler om retsvirkningerne af separationen. Der henvises til betænkningen, side 25–26.

Til § 30

Bestemmelsen fastslår *virkningerne* af, at ægtefællerne efter separationen *fortsætter* eller *genoptager samlivet*. Den svarer med en enkelt sproglig ændring til den gældende lovs § 31.

Det foreslås, at bestemmelsen præciseres således, at det af ordlyden af § 30 fremgår, at der er to forskellige situationer, der kan føre til separationens bortfald. Ægtefællerne kan fortsætte samlivet efter sepa-